

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Michala Bobka v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen JUDr. Richardem Pustějovským, advokátem se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2022, č. j. 20 A 1/2022 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021, č. j. MSK 123235/2021, ve věci přestupku. Žalovaný tímto svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Odry ze dne 1. 9. 2021, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. (nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem).

[2] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[3] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou

rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[4] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[5] Jádrem sporu v posuzované věci je vyhodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi dvou příslušníků Policie České republiky jako klíčového důkazu v řízení o přestupku. K této existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42). Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Necítí ani potřebu se od této judikatury odchýlit. Dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného dostalo požadavkům uvedené ustálené judikatury. Krajský soud v napadeném rozsudku argumentaci žalovaného v intencích této judikatury náležitě přezkoumal v rozsahu žalobních námitek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 75/2005, sp. zn. 9 Azs 13/2013 aj.).

[6] Zaprvé stěžovatel namítá vadu správního řízení a následného soudního řízení. Dle jeho názoru nebylo prokázáno, že se dopustil přestupku. Nebyl správně zjištěn skutkový stav, jelikož stěžovatel v době, kdy k přestupku došlo, osobní motorové vozidlo neřídil. Policisté jej ztotožnili s příliš velkým prodlením od chvíle, kdy zaregistrovali přestupková jednání, která mu jsou dávana za vinu.

[7] V souladu s již citovanou ustálenou judikaturou však krajský soud shledal jako dostatečný důkaz shodné svědecké výpovědi policistů. Rovněž se zabýval přezkumem existence okolností, které by mohly vést k důvodnému závěru, že policisté nebyli věrohodní či nestranní (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27). Krajský soud takové okolnosti v přezkoumávaném řízení neidentifikoval. Stejně tak nenašel závažná pochybení, která by měla vliv na důkazní hodnotu svědeckých výpovědí policistů. Nejvyšší správní soud se opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje (srov. např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42). Nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že v případě, kdy jsou skutkové okolnosti odlišné od těch nyní posuzovaných, nemůže být tato judikatura použita. Odlišnost spočívající v rozdílné formě spáchaného přestupku podle zákona o provozu na pozemních komunikacích (kdy se místo řízení bez bezpečnostního pásu jedná o telefonování během řízení motorového vozidla) není překážkou přenositelnosti již jednou učiněných právních závěrů. Naopak se jedná o přestupky typově obdobné, jejichž detekce bude často záležitostí právě svědeckých výpovědí, s omezenou využitelností vizuálních záznamů či důkazů.

pokračování

[8] Zadruhé je namítáno nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným v souvislosti se stěžovatelovým tvrzením, že motorové vozidlo v době přestupkového jednání řídil někdo jiný. Krajský soud však dle názoru Nejvyššího správního soudu v souladu s ustálenou judikaturou (srov. např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27) správně posoudil věrohodnost tohoto stěžovatelova tvrzení jako nedostatečnou. Stěžovatel jej totiž přednesl až v průběhu řízení, přestože by se zdálo přirozenou reakcí hájit se již při silniční kontrole tím, že motorové vozidlo ještě před několika málo minutami řídil někdo jiný.

[9] Další námitky stěžovatele zůstávají v rovině povšechných tvrzení, namítající „*hrubé porušení procesních zásad správního řízení*“ v prvním i druhém stupni předcházejícího správního řízení, které sice stěžovatel v obecné rovině vyjmenuje, aniž by však osvětlil, jak konkrétně měly být v projednávané věci porušeny. Stejně tak nová polemika se skutkovými závěry správních orgánů, či s jejich potvrzením ze strany krajského soudu, nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Jak krajský soud, tak správní orgány obou stupňů se již řádně vypořádaly se stejnými námitkami vznesenými stěžovatelem v předcházejícím soudním řízení a své rozhodnutí odůvodnil dostatečně.

[10] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2022

David Hipšr
předseda senátu